

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 11Csp/26/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318206098
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Jančíková
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2019:8318206098.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou JUDr. Janou Jančíkovou v spore žalobkyne: N. Š., P. XX.XX.XXXX, Y. J. XXX, XXX XX S., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti: žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176 zastúpeného Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679 v právnej veci o priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.408,08 eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 704,04 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd v prevyšujúcej časti žalobu o zaplataenie 704,04 eur z a m i e t a.

III. Súd žalobkyni vo vzťahu k žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej výšky primeraného finančného zadostučinenia s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa podala dňa 28.11.2018 na súd žalobu, ktorou navrhla, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 1.408,08 eur a nahradiť jej trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

2. V žalobe uviedla, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX o vydanie bezdôvodného obohatenia bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná, ktorý rozsudok zo dňa 23.11.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. XCo/XX/XXXX zo dňa 26.6.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 17.07.2018. v

Ďalej žalobkyňa z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sp. zn. XCsp/XXX/XXXX z XX.XX.XXXX uviedla:

„Súd na základe vykonaného dokazovania tak mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobkyni bol poskytnutý revolvingový úver s úverovým rámcom 995,82 eur, pričom žalobkyňa sa zaviazala úver splácať formou pravidelných mesačných splátok vo výške 39,83 eur. Celkovo formou úveru vyčerpala finančné prostriedky vo výške 4 050,51 eur a v prospech žalobcu už uhradila sumu 5 458,59 eur. Tieto skutočnosti neboli v konaní spornými.

Predmetná úverová zmluva neobsahuje žiadne dojednanie medzi zmluvnými stranami o výške úrokov a iných poplatkov ako podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade s ustanovením § 4 odsek 2 písmeno a) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný si voči žalobkyni tieto nároky uplatňoval iba v zmysle jeho Sazobníka poplatkov, ktorý bol súčasťou Metodickéj príručky, čo je v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Podľa ustanovenia § 4 odsek 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, nemožno od spotrebiteľa požadovať úroky a poplatky, ktoré nie sú uvedené v úverovej zmluve. Nakoľko táto podstatná náležitosť nebola medzi stranami sporu zmluvne dojednaná, žalovanému nevznikol nárok na uplatňovanie úrokov a iných poplatkov voči žalobkyni. Žalobkyňa tak v zmysle uzatvorenej úverovej zmluvy bola povinná žalovanému vrátiť len finančné prostriedky ktoré prostredníctvom platobnej karty YES vyčerpala.

V tomto smere súd nemal za preukázané, žeby zmluvné podmienky žalovaného, jeho sadzobník, boli akceptované zo strany žalobkyne a žeby boli opatrené podpisom žalobkyne. Nakoľko v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ má nárok na úroky a poplatky iba v prípade ak boli uvedené v úverovej zmluve, t.j. boli dojednané medzi zmluvnými stranami a strany sporu prejavili vôľu byť takými zmluvnými dojednaniami viazaní tým, že zmluvu s danými dojednaniami podpísali, preto súd obranu žalovaného v tomto smere vyhodnotil ako neopodstatnenú.

Žalobkyni tak vznikla povinnosť žalovanému vrátiť iba finančné prostriedky ktoré jej boli reálne poskytnuté, t.j. sumu 4 050,51 eur. Žalobkyňa však v prospech žalovaného uhradila sumu 5 458,59 eur, teda sumu 1 408,08 eur mu uhradila bez právneho dôvodu a táto suma predstavuje výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobkyne.“

Ďalej žalobkyňa poukázala na ust. § 3 ods. 5 veta tretia a ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa si ako spotrebiteľka v tomto konaní uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jej spotrebiteľských práv, keď svoje práva musela brániť v základnom konaní, pričom finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže žalobkyňa je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie žiada vo výške 1.408,08 eur, čo zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatiť.

3. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa predložila rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. XCsp/XXX/XXXX zo dňa 23.11.2017 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. XCo/XX/XXXX zo dňa 26.6.2018.

4. Podľa ust. § 167 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len ako „CSP“) súd doručoval žalovanému žalobu s prílohami, poučenie o procesných právach a povinnostiach, uznesenie - výzva na vyjadrenie k žalobe, ktoré si žalovaný prevzal dňa 06.02.2019.

5. Žalovaný doručil dňa 19.02.2019 svoje vyjadrenie k žalobe, v ktorom žiadal žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť, pretože nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie nepovažuje za dôvodný, ani primeraný.

Ďalej žalovaný uviedol, že predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu, pričom žalobkyňa v podanej žalobe nepreukázala, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať.

Žalovaný za nesporné považoval skutočnosť, že Okresný súd Humenné rozsudkom č. k. XCsp/XXX/XXXX zaviazal žalovaného uhradiť žalobkyni sumu 1.408,08 eur, avšak uvedené rozhodnutie nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný má totiž za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom uvedeného konania

nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.408,08 eur s prísl. z dôvodu, že súd vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí podľa § 4 ods. 2. Neuvedenie všetkých zákonných náležitostí v úverovej zmluve však voči žalobkyni- spotrebiteľovi nepredstavovalo žiadne porušenie jeho práv, ba dokonca predstavovalo pre neho výhodu v zmysle, že pokiaľ mal vrátiť požičanú istinu s úrokmi a poplatkami v zmysle úverovej zmluvy, na základe rozhodnutia v konaní sp. zn. XCsp/XXX/XXXX to bola len istina.

Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. XXCo/XX/XXXX-XXX zo dňa 10.10.2013, v ktorom uviedol, že „ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím vzhľadom na ciele a účel aký vyplýva z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka (v nadväznosti na dátum uzavretia predmetnej zmluvy), prípadne určovať ešte neprijateľnosť zmluvných podmienok. Neobstojí v tomto smere ani odkaz na to, že by to založilo nárok na finančné zadosťučinenie.“

Podľa názoru žalovaného žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, nakoľko v žalobe nešpecifikoval ani bližšie nekonkretizoval akého konkrétneho porušenia práva alebo povinnosti sa mal žalovaný údajne dopustiť ani toto porušenie presne nevymedzil odkazom na konkrétne ustanovenie zákona ani nepredložil súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaný porušil práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi

Ďalej žalovaný uvádza, že žalobkyni nielen, že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získala najvýhodnejší úver, aký by jej neposkytla žiadna banka. Podľa žalovaného žalobkyňa ,na súde neuplatňovala porušenie práv alebo povinností zo, ale len určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov, uplatňovala si teda zo zmluvy výhodu, nie ochranu pred porušením práv alebo povinností.

Žalovaný na základe rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. XCsp/XXX/XXXX stratil nárok na úroky a poplatky z úverovej zmluvy. Preplatok zaplatenej istiny bol žalobkyni v zmysle rozsudku vyplatený. Pokiaľ by mal žalovaný uhradiť žalobkyni i ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 1.408,08 eur, dostal by sa sám do pozície, že by uhradil žalobkyni - ako spotrebiteľovi oveľa viac ako mu vrátil! Tento stav určite nemôže byť žiaduci ani na základe európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, nakoľko namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného - dodávateľa. Súčasne by sa takýmto rozhodovaním súdov podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by súd v prípade podania žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru.

Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v sebe zahŕňa funkciu represívnu a preventívnu. Tieto funkcie považuje žalovaný za dodržané už samotným rozsudkom v konaní XCsp/XXX/XXXX, keďže žalovaný už raz sankcionovaný bol a to tým, že žalobcovi bol poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov a preplatok istiny mu bol vyplatený.

Žalovanému nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobkyňa ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ.

Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. (v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy) o spotrebiteľských úveroch patria úroky a poplatky. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobkyni úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou on sám. Ďalej žalovaný uviedol, že úverová zmluva č. 5404171722 bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 09.06.2004. Zákon č. 250/2007 Z.

z. o ochrane spotrebiteľa, na základe ktorého si žalobca nároku priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nebol ešte prijatý, žalovaný preto nemohol podmienku porušenia neexistujúceho zákona naplniť.

6. Žalovaný nenavrhol vykonať dokazovanie.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 14.05.2019. Žalovaný ospravedlnil svoju neúčast' a neúčast' svojho právneho zástupcu na nariadenom pojednávaní a to s ohľadom na dodržanie zásady hospodárnosti konania a účelnosti trov vynakladaných stranami sporu, požiadal, aby súd rozhodol na základe predložených listinných dôkazov a písomných vyjadrení a dal súhlas na prejednanie sporu a vyhlásenie rozsudku v jeho neprítomnosti.

8. Právny zástupca žalobkyne prítomný na pojednávaní uviedol, že na podanej žalobe trvajú v celom rozsahu tak, ako bola doručená súdu v písomnom znení a žiadajú, aby súd žalobe vyhovel a priznal žalobkyňi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Čo sa týka vyjadrenia žalovaného k podanej žalobe sú toho názoru, že ide o účelné vyjadrenie v snahe vyhnúť sa plneniu, na ktoré má žalobkyňa nárok. V záverečnom zhrnutí právny zástupca žalobkyne uviedol, že nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je daný a to predovšetkým obranou práv žalobkyne v predchádzajúcom súdnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené aj rozhodnutím Krajského súdu v Prešove. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia túto žalobkyňa určila výškou ubránenej sumy v pôvodnom konaní. Taktiež právny zástupca žalobkyne poukázal na funkciu primeraného finančného zadosťučinenia a to na jeho sankčnú a odradzujúcu funkciu, tak aby sa žalovaný v budúcnosti nedopúšťal recidívy protiprávneho konania na spotrebiteľoch. Náhradu trov konania právny zástupca žalobkyne žiadal priznať v plnom rozsahu, pretože ide o priznanie sumy, ktorá závisí na úvahe súdu.

9. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. XCsp/XXX/XXXX zo dňa 23.11.2017 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. XCo/XX/XXXX zo dňa 26.6.2018, s písomnými vyjadreniami strán sporu a zistil nasledovný skutkový stav:

Skutkový stav:

10. Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. XCsp/XXX/XXXX zo dňa 24.11.2017 súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi sumu 1.408,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 03.08.2017 do zaplataenia a žalobkyňi vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť dňa 17.7.2018 a vykonateľnosť dňa 21.07.2018.

11. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako klient - dlžník dňa 09.06.2004 uzatvorili úverovú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru a vydaní a používaní platobnej úverovej karty YES, na základe ktorej bol zo strany žalovaného žalobkyňi poskytnutý revolvingový úver vo výške úverového rámca 30 000,- Sk (995,82 eur), ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať formou pravidelných mesačných splátok vo výške 1.200,- Sk (39,83 eur) so splatnosťou k 20.dňu v mesiaci. Iné údaje v úverovej zmluve uvedené neboli a neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli Úverové podmienky. Žalobkyňa nesplácala poskytnutý úver, preto žalovaný vyzval žalobkyňu k splateniu celého zostatku úveru. Z výpisu čerpania, splátok a úhrad žalobkyne vyplynulo, že žalobkyňa čerpala revolvingový úver vo výške 4.050,51 eur a v prospech žalovaného celkovo uhradila finančné prostriedky vo výške 5.458,59 eur.

Súd prvej inštancie v odôvodnení tiež citoval z rozsudku tunajšieho súdu č. k. 18C/356/2015-55 zo dňa 26.11.2015, právoplatný ku dňu 14.01.2016, ktorým súd žalobu zamietol a to z dôvodu, že medzi zmluvnými stranami neboli v zmluve dojednané úroky a poplatky a teda veriteľovi na ne nárok nevznikol v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Dlžníčka - žalobkyňa zaplatila veriteľovi na istine viac ako mala splatiť na istine úveru.

Na spor medzi stranami sporu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Csp/142/2017 súd prvej inštancie použil ust. § 261 ods. 3 a § 497 Obchodného zákonníka, ust. § 2 psím. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 a 2, § 4 ods. 4 a 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ust. § 23a ods. 1 a ods.

2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a ust. § 52, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2. § 451 ods. 1 a 2, § 456 a § 458 Občianskeho zákonníka, pričom skonštatoval, že zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. spotrebiteľských úveroch. Žalovaný je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľský úver a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. ďalej uviedol, že úverová zmluva neobsahuje žiadne dojednanie medzi zmluvnými stranami o výške úrokov a iných poplatkov ako podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade s ustanovením § 4 odsek 2 písmeno a) zákona o spotrebiteľských úveroch a teda žalovanému nevznikol nárok na uplatňovanie úrokov a iných poplatkov voči žalobkyni. Žalobkyňa bola povinná žalovanému vrátiť len finančné prostriedky ktoré prostredníctvom platobnej karty YES vyčerpala.

12. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. XCo/XX/XXXX zo dňa 26.6.2018 bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený, pričom vo svojom odôvodnení skonštatoval, že odvolanie žalovaného nebolo opodstatnené. Ďalej vo svojom odôvodnení uviedol, že v danom prípade medzi stranami sporu bola uzatvorená štandardná formulárová zmluva o spotrebiteľskom úvere v súlade s ustanoveniami v tom čase účinného zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v ktorej zmluve úrok a poplatky uvedené nie sú, pričom absencia týchto náležitostí má pritom významné právne dôsledky.

Právny stav:

13. Podľa § 3 ods. 1. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

14. Podľa ustanovenia § 2 písmeno a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), je spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa ustanovenia § 2 písmeno b) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

15. Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, typová zmluva nesmie obsahovať

a) neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä

1. podmienky, ktoré viažu predaj výrobku alebo poskytnutie služby na odobratie iného výrobku alebo na prevzatie inej služby,

2. podmienky, ktorými sa podmieňuje predaj výrobku alebo poskytnutie služby požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s ním uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu;

b) podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi.

16. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3, používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách

17. Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Posúdenie veci súdom

18. V prejednáwanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladmi pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a zároveň úspešný uplatnený nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z. z., ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch prípadne iných predpisov.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenal, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (pozri uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016). Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/118/2017 zo dňa 18.4.2018 bod 9 odôvodnenia, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/280/2016 zo dňa 30.11.2017 bod 10 odôvodnenia)

20. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd tiež poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkolvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

21. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, ktorý rozhodnutie súdu o vydaní bezdôvodného obohatenia nepovažoval za rozhodnutie, ktorým by bolo preukázané úspešné uplatnenie porušenia práva a povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Súd zdôrazňuje, že porušením práva a povinností je aj to, že v zmluvnom vzťahu žalovaný ako dodávateľ neuviedol všetky zákonom predpísané náležitosti na uzavretie úverovej zmluvy a tak došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane na úkor žalobkyne.

22. V tomto smere súd poukazuje a má zo súdneho spisu tunajšieho súdu sp. zn. 7Csp/142/2017 za preukázané, že žalobkyňa úspešne uplatnila svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom tvrdila, že úverová zmluva uzatvorená so žalovaným neobsahuje výšku úrokov a iných poplatkov ako podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade v tom čase platnom a účinnom zákone o spotrebiteľských úveroch. V konaní o uplatnenom nároku žalobkyne súd skonštatoval, že žalovanému vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli reálne poskytnuté, a to vo výške 4.050,51 eur, avšak keďže žalobkyňa žalovanému uhradila sumu 5.458,59 eur, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1.408,08 eur. Pre súd je teda zrejmé, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX bolo konštatované porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka, ktoré zabezpečujú európsky štandard ochrany spotrebiteľa v prípadoch uzatváranie zmlúv o spotrebiteľskom úvere.

23. Tiež súd nemôže akceptovať argumentáciu žalovaného, že neuvedenie všetkých zákonných náležitostí v úverovej zmluve nepredstavuje žiadne porušenie práv žalobkyne, ale predstavuje pre ňu výhodu, pretože pokiaľ mala vrátiť aj istinu s úrokmi a poplatkami, na základe rozhodnutia vydaného v konaní sp. zn. XCsp/XXX/XXXX to bola len istina. Nejde o správny výklad, pretože ak by sa žalobkyňa nedostala do omeškania s plnením splátok, tieto by splácala aj naďalej, splnila by si všetky svoje povinnosti, je pravdepodobnosť veľmi nízka, že by dozvedela, že žalovanému plní aj to, na čo žalovaný nemá nárok, pretože ani žalovaný nepreukázal a zo súdneho konania nevyplývalo, že žalobkyňa v čase uzatvorenia zmluvy vedela, že táto zmluva neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. Konajúce súdy vo veci XCsp/XXX/XXXX zhodne uviedli, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného dozvedela až v súvislosti s iným prebiehajúcim konaním vedeným na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. XXC/XXX/XXXX, v ktorom sa v postavení žalovanej bránila uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 959,65 eur z titulu zmluvy uzatvorenej so žalovaným.

24. Na tomto mieste súd považuje uviesť, že bol to práve žalovaný, ktorý nepostupoval s odbornou starostlivosťou a koncipoval obsah formulárovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom do nej neuviedol všetky náležitosti vyžadované zákonom, pričom žalobkyňa ako spotrebiteľka obsah takejto zmluvy ovplyvniť nemohla. Každý spotrebiteľ má právo, aby mu na podpis bola predložená taká zmluva, ktorá obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom.

25. Odvolací súd v rozsudku sp. zn. XCo/XX/XXXX skonštatoval, že „žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia zmluvy platila pri spotrebiteľských úveroch úprava zakazujúca veriteľovi od spotrebiteľa požadovať úrok alebo poplatky v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedené. Tento zákonný zákaz zo strany žalovaného dodržaný nebol. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za inkasovanie úrokov a poplatkov, na ktoré mu zákonný nárok nevznikol, nemôže zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom inkasuje úrok a poplatky, ktoré v súlade s v tom čase účinnou právnou úpravou požadovať nemohol, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na

získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť preberaním úroku a poplatkov neuvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený.“

26. Súd poukazuje na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, podľa ktorej pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia súd berie do úvahy nielen tú skutočnosť, že neprijateľná zmluvná podmienka neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život, ale zohľadňuje aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pritom na to, že aj vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvnú podmienku v totožnom, neprijateľnom znení. Ochrana spotrebiteľa nie je dovŕšená už vydaním bezdôvodného obohatenia, pretože vydanie bezdôvodného obohatenia totižto predstavuje úspešné uplatnenie práva na súde a inštitút primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok KS PO sp. zn. 21Co/114/2018, rozsudok KS PO sp. zn. 20Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok KS PO sp. zn. 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019) Súd tiež poukazuje na názor Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého konania veriteľov, ktorí v zmluvách o spotrebiteľskom úvere neuvádzajú všetky obligatórne obsahové náležitosti, predstavujú úmyselné konania v rovine nepriameho úmyslu (pozri rozsudok KS PO sp. zn. 24Co/75/2018 zo dňa 29.01.2019).

27. K námietke žalovaného, ktorý uvádza, že v čase uzatvorenia úverovej zmluvy dňa 09.06.2004 zákon č. 250/2007 Z. z. nebol ešte prijatý a žalovaný nemohol preto podmienku porušenia neexistujúceho zákona naplniť, súd je toho názoru, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, ale od úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľského práva na súde. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. (pozri rozsudok KS PO sp. zn. 5Co/162/2016 zo dňa 23.03.2017 alebo rozsudok KS PO sp. zn. 22Co/47/2017 zo dňa 22.03.2018). Zároveň súd pre úplnosť poukazuje, že bol to práve žalovaný, ktorý ako prvý inicioval súdny spor (bod 4 odôvodnenia rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. XCsp/XXX/XXXX zo dňa 23.11.2017), v rámci ktorého sa domáhal voči žalobkyni plnenia, ktoré bolo v rozpore so spotrebiteľským právom, pričom uvedeného sa domáhal už počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z..

28. Žalobkyňa žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.408,08 eur, ktorú výšku stotožnila s výškou priznaného bezdôvodného obohatenia v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX.

29. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

30. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.. V dôsledku konania žalovaného žalobkyňa musela chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí vynakladanie prostriedkov a času na vyhľadanie odbornej pomoci. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Súd tiež je toho názoru, že konanie žalovaného je vo vzťahu ku žalobkyni o to závažnejšie, že opakovane bolo judikované aj v iných súdnych konaniach, v ktorých či už na strane žalobcu alebo na strane žalovaného vystupoval žalovaný, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvárané žalovaným so svojimi zákazníkmi nespĺňajú náležitosti v zmysle zákona spotrebiteľských úveroch a považujú sa za bezúročné a bez poplatkov resp. nie je možné priznať mu nárok na úroky alebo poplatky

v zmluve neuvedené, a aj napriek tomu v konaní vedenom pod sp. zn. XCsp/XXX/XXXX žalovaný trval na ich prijateľnosti. tiež na tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti (bod 5 rozsudku sp. zn. XCsp/XXX/XXXX), a to aj napriek tomu, že rovnaký záver prijal aj tunajší súd vo veci vedenej pod sp. zn. XXC/XXX/XXXX.

31. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa musí spĺňať požiadavku účinného, výchovného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určovaní jej výšky je spravodlivé a logické, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá spotrebiteľovi až do vydania bezdôvodného obohatenia bola spôsobená. Súd sa stotožňuje s názormi Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého „odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50% sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne na úkor spotrebiteľa obohatiť“ (uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016) alebo „je len logické a spravodlivé, aby výška primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom“ (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/23/2017 zo dňa 24.08.2017).

32. Súdu sa však javilo neprimerané priznať plnú výšku požadovaného primeraného zadosťučinenia, no javilo sa mu aj neprimerané priznať sumu nižšiu ako polovicu z požadovaného finančného zadosťučinenia (704,04 eur), pretože túto súd nepovažoval vzhľadom na konania žalovaného, ktorý sa nezdráha aj naďalej uplatňovať a prijímať plnenia, na ktoré mu nárok nevznikol, za sumu, ktorá by mohla mať výchovný a odstrašujúci účinok pre žalovaného. Ak by žalovaný po množstvách súdnych konaní dobrovoľne upustil od nedovoleného konania a prejavil voči svojim klientom česťnosť na trhu s úverovými produktmi, k súdnym konaniam vedených zo strán spotrebiteľov by vôbec nemuselo dochádzať.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené súd považoval za primerané priznať žalobkyni finančné zadosťučinenie vo výške 704,04 eur, ktorá predstavuje 50% zo sumy 1.408,08 eur, ktorú požadovala žalobkyňa. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

K trovám konania

34. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa druhého odseku tohto ustanovenia ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Vo vzťahu o výroku o trovách konania súd v danej veci s použitím Základných princípov čl. 4 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobkyne rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Podľa tohto článku v spojení s citovanými ustanoveniami môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške. Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je aj prípad pojednávanej veci.

36. „Nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemožno ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (alebo od znaleckého posudku). Žalobcovi teda bude priznaná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, avšak v plnej výške“ (pozri Š., D., B. H., N. Y., G. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 926)

37. Podľa rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove konania, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavujú výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií, jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. (pozri rozsudky Krajského súdu v Prešove napríklad sp. zn. 13Co/49/2018 zo dňa 28.1.2019, 24co/49/2017 zo dňa 22.2.2018, 18Co/92/2018 zo dňa 16.01.2019)

38. Vzhľadom na vyššie uvedené súd priznal žalobkyni ako úspešnej strane nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej výšky primeraného finančného zadostučinenia s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné v zmysle ust. § 355 Civilného sporového poriadku (CSP) odvolanie, ktoré sa podľa ust. § 362 CPS podáva v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Humenné.

Podľa ust. § 358 CSP odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa ust. § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.